

նայ մեր առջև, ո՛չ թէ մէկ աստղի, այլ համակ աստեղադարձ երկինքին ներքև, ուսկից կը ծագի Աստուծոյ փառքը. հրեշտակ մը՝ յետոյ հրեշտակներ կ'երևին. անոնց երգը կը լսուի բարձրերէն. «մեծ ուրախութիւն» աւետող ձայները խաղաղութեան՝ հաճութեան կամ յօժար կամքի պատգամը կը հնչեցնեն երկրի ու մարդկութեան ականջին. հովիտներ իրենց հօտերուն պահպանութիւնը թողած՝ կը վազեն կուգան ողջունելու Փրկիչը կամ Օծեալ Տէրը, ու կ'օրհնեն զԱստուած: Ո՛չ մէկ զուացող սպառնալիք նորածին Մանկան որբանին մօտ: Ընողական գորովանքով կը տարուի ան իր հօր տունը, ուր մարդարէութիւններ կը խօսուին, և յետոյ գառնալով Գալիլիա՝ կ'աճի, կը զօրանայ լի իմաստութեամբ: Այս երկրորդ ներկայացումը՝ ուր հաւանական վտանգի մը հնչեղնութեամբ չզգացուիր բնաւ՝ անուշ միմեղիւրտ մը շնչել կուտայ մեր հոգիներուն, և այդ հմայքով կը փոխադրէ զմեզ գէպի այն վայրը՝ ուր Աստուածապաշտութեան խորհուրդը բացատրող երգը պիտի թրթռար: Ի՞նչ ձևով ալ տրուին մեզի Աւետարանական պատմութեան այդ նախընծայ գրուագները, մեր հաւատքն այն է որ՝ երկրի վրայ «մարմնով» երեցող Աստուծոյ Որդին փառքերով վերացաւ գէպի երկինք:

Դուք որ այս հաւատքն ունիք և կը պահէք զայն, եկէ՛ք ձեր երկիւղած էութեան խորերէն երգելու, Ս. Եննդեան Տօնին առթիւ, Հայ Քերթողին Օրհնութեան սա սրտառուչ հրաւերը.

«Խորհուրդ մեծ . . .

Որդիք մարդկան, օրհնեցէ՛ք, զի վաարն մեր մարմնացաւ»:

(Շարունակելի)

Ե. Ե. Դ.

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԱՍՍՊՈԼԵ

ՏԱՐԵԳՐԷ

Աւելի քան երեսն տարի կ' դուն զիս,
Ո՛վ մայր, աշխարհ քնիւր ցաւով, երկունքով.
Եւ իմին նոր ու փոքրիկ ճիւղս քնի
Աւելի քան կը պահպանուի քան քան քան:

Եւ յետոյ միշտ ցաւի միջեւ ու վախի,
Ո՛վ քաղցրիկ մայր, դուն զիս քնով սրունցիւր.
Ու յետոյ երբոր ևս քան մարմնովի հագունեցայ,
Երբ ունեցայ արշիս մէջ քիւրճի տնայնոջ,

Մեծար. քնան տարի և. օր մը. արդին
Չո՛ւր կը խորհիմ ևս մայրենի աշուրներն,
Ու քաղցր դիմին արդին իսկ ինձ կ'աղօթի.

Մայր, և ա՛յ լիակ գիտէր քոյնդ, Բայց ցրտին
Գեղեցիկանին մէջ, երազի մէջ անշարժ,
Դուն կը գգուես այն սակնի զանգուրներս:

Թրգով. ՆԵՍՍՐ

